

"Let me make a final plea,..."

»Hopp har med mycket mer än mig själv att göra.«

Hopp tycks leva en tynande tillvaro i vår värld. Det finns så mycket som tär på vårt hopp. Krig, förföljelse, klimatkris, naturkatastrofer, bomber, skjutningar, auktoritära ledares frammarsch. För att bara ge några exempel. Det finns så mycket som kringskär vårt hopp. Hopp om en bättre framtid, hopp om kärlek, hopp om mänskligheten. Vi betraktar gränser som stängs, resurser som tillfaller de få, makt som koncentreras och den tilltagande jakten på främlingar. Och våldet som ständigt tycks öka och bli allt grövre.

I en artikel i DN diskuterar Kristofer Ahlström vad hoppet gör med oss ("Du kommer aldrig bli lycklig – men ingen vågar säga det", DN 6 jan 2025). I artikeln lyfts ett citat av Nietzsche fram: "Hopp är det värsta av onda ting, eftersom det förlänger människans plågor". Resonemanget går ut på att hopp bygger på förväntningar som aldrig uppfylls eftersom verkligheten är så mycket krassare än den bild vi målat upp. Med andra ord blir vi aldrig nöjda och därmed olyckliga.

Artikeln är läsvärd, men det finns en brist i den så som jag ser det. Den talar till den individualistiska välbärgade västerlänningen som jagar en lycka i pengar, prylar och image. Nu är det den målgruppen han skriver för, så inget fel i det. Men det han skriver om har mer med individens begär och egna framgång (vad det nu än är) och väldigt lite med hopp att göra. I alla fall i biblisk mening. Hopp genomsyrar hela bibeln, en snabb sökning visar att hopp nämns ca 150 gånger. Och då är det bara när hopp explicit nämns. Hopp är bärande i så många fler berättelser, utan att begreppet omnämns.

Hopp har med mycket mer än mig själv att göra. Det har med skapelsen, med medmänniskor, folk, världens tillstånd och Gud att göra. Hopp kan röra min egen livssituation, men alltid i relation till en större rörelse, en större kraft, ett större sammanhang. Hopp har med Guds rike att göra. Vilket är motsatsen till att omfamna tanken på den stora betydelselösheten, som Ahlström med referens till Aron Branner, leg. psykoterapeut, för fram.

Hopp är längtan efter kärlek, upprättelse och värdighet. För oss själva och för andra. Med andra ord, hoppet om Guds rike är vad som ger oss kraft och mening

att fortsätta. Att ge uttryck för det hoppet, att svara på det hoppet, är vad kristen tro handlar om. Så förstår jag biskop Mariann Edgar Buddes predikan i Washington National Cathedral dagen efter Donald Trumps andra tillträde som president i USA. I den gudstjänst som presidenten bevistade.

"Let me make one final plea, Mr. President. In the name of our God I ask you to have mercy upon the people in our country who are scared now". "Låt mig göra en sista vädjan, herr president. I vår Guds namn ber jag er att förbarma er över de människor i vårt land som nu är rädda". Så sa hon, biskop Edgar Budde. Och hon nämnde HBTQI-personer och papperslösa flyktingar. Två grupper av människor vars frihet och rättigheter den nytillträde presidenten nu arbetar för att begränsa. Och utvisa.

Med sin vädjan bekräftar hon att Trump är president och har makt över andra människors liv. Hon ser, accepterar och respekterar hans presidentskap. Och hon vädjar till hans barmhärtighet, till hans empati och hans strävan att "göra Amerika stort igen". Hon gör det hon predikar om: accepterar hur olika hon och Trump ser på saker och ting, är ärlig med vad hon ser samtidigt som hon upprätthåller hans värdighet och försöker väcka hans barmhärtighet. Hon lever hoppet samtidigt som hon talar om den. Det är uppriktigt, modigt och sant evangeliskt.

Det verkar inte ha påverkat Trump i någon större utsträckning. Men det påverkade de som just nu hukar i sina hem. Och det påverkar oss. Det vi kan göra är att oförtröttligt fortsätta hoppas på Guds rike liksom biskop Mariann Edgar Budde och följa hennes uppmaning att göra vår del i vår tid. Eller med hennes egna ord:

"Må Gud ge oss styrka och mod att hedra varje människas värdighet, att tala sanning med varandra i kärlek och att vandra ödmjukt tillsammans med varandra och vår Gud för alla människors bästa i denna nation och i världen."

ULRIKA SVALFORS